لیکوال: ع . رشید

۲۰۲۳/۰۵/۱۳

دلته

خدایان خوشاله دي

(ناول)

دویمه برخه

لیکوال: ع . رشید

(۱۹۹۵ – ۲۰۰۱ کلونه)

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

په هندوستان کې د کال ښکلې ورځې، دکال ښه موسم اودمیلو موسم له سپتمبرڅخه وروسته پیل کیږي، دغه شپې ورځې لکه زموږ په وطن کې دترخه ژمې له ښکیل څخه دوتلوشپې ورځې پسرلنۍ وي،دلته له ګرمیوڅخه دوتلودموسم شپې ورځې همدغه دي... په همدغو شپوورځوکې هم ګرمې اوهم درانه برساتونه پای ته رسیږي... دډیلی په ښارکې هم دغه شپې ورځې دمیلوورځې وي، په دغه ښارکې دمیلوترټولو ښکلې ځایونه، هغه تاریخی ځایونه دي چې هغه په هندکې دمسلمانو واکمنانانو له خواجوړشوي اودهغوی تلپاتې یادګارونه بلل کیږي... اوس ټول هندوستان یوه خوا اودغه تاریخی اوهنري ارزښتونه بله خوا دي، که دهندپراخې خاورې دغه هنري یادګارونه په خپله ټنډه نه درلودای، ښایی چې هندوستان به کله دهند اونړې دسیلانیانو له پاره دپاملرنې وړسیمه نه وه، که تاج محل غوندې دمینې یادګاردغه هیواد نه درلودای، چابه ددغو درنو درنوبرساتوپه لور له لرې لرې هیوادوڅخه پردغه خوا رامخه کوله، هندوستان داسلامي دورې پردغو هنري وړتیاوو تراوسه هم اوچت دی، اوددغه پراخ هیواد ښکلادمسلمانانوپه لویی کې لکه له لمرسره مینه هرچاته څرګنده ده...

له اوږدې مودې راپدې خوا لکشمی غوښتل چې ما دډیلی په تاریخی ځایونوباندې وګرزوي، خو دایوه، دوې اوونۍ کیدې چې ویل یې زموږ ټولګیوال ټول غواړي، په ګډه دډیلي پر تاریخی ځایونو باندې راوګرځي، که څه هم ماورته وویل چې ما ددغو تاریخی ځایویوزیات شمیرتراوسه لیدلي دي، خودې بیاهم ټینګاروکړ چې ددې له ټولګیوالو سره په دغه سفرولاړشم. دیکشنې ورځ وه چې موږ اته نهه کسه یوځای په دغه نیت له کالج څخه وخوځیدو، موږ په هغه ورځ خورا ډیرځایونه ولیدل، قطب مینارته هم لاړو، دهغه ددنګې لویی په لمنه کې موږ اوټول سیلانیان لکه میږتانه یوې اوبلی خواته سره خواره واره شوو، لکشمی له ماسره وه، هغې ددغه پرتم لوړتیا ته وکتل، کله چې هغې دمازدیګرلمرته مخامخ ددغه سترمنارلویی او لوړتیاته کتل، خورا ښکلې ښکاریده، هغه سره له دې چې دهغې لویی په پرتم کې ډوبه وه، ما په دغه شیبه کې خدای شته دهغې دننداري پرتم ته کتل، دهغې اوچتو کتو دهغې دمخې خوا پیکی هم شاته ور واړاوه، داسې چې که هرچا په هغه شیبه کې هغه لیده، دهغه خورې زلفی یې لیدې نوله شکه پرته یې دمجنون ولې ښکلې ونه اودهغې دنګتیا سترګوته دریده، ماته په همدغه مهال کې هغه ښکلی پښتو شعررایادشو چې:

(ته چې په بام باندې ولاړه وې تا چا ته کتل
خلک زما په ننداره وو چې ما تاته کتل...)

هغې تردیرو پورې دهغه مینارلویی اولوړتیاته وکتل اووکتل، کله چې دهغه له کتووزګاره شوه، ماته یې وکتل، سترګې یی له اوښکو نه پوهیږم چې ولې رادکې شوې، غبرګې غبرګې اوښکې یې لکه دبرساتي باران څاڅکې مړې مړې توې کړې، په داسې حال کې چې زما پراوږه یې خپل لاس نیولې و، په ژړغونی اکریې راته وویل:

ـ ما دلومړې ځل له پاره دغه لویی د دغه لوی اوګڼ ډیلی په زړه کې نن ولیده...

ددې دغې خبرې ما ته هم پوښتنه را پیداکړه، خو وروسته راته څرګنده شوه چې هغه په خپل دوه وشت کلن ژوندکې دالومړی ځل و چې دلته راغلې وه، دایوازې لکشمی نه وه، زموږ په ډله کې چې دډیلی ښار اوسیدونکي مسلمانان هم وو، هغوی هم تراوسه نه قطب مینارلیدلی و اونه پوهیدل چې داکله اوچا جوړکړی دی. بشیراحمدخان زموږ په ډله کې یوبل کاکه ځوان و، کله چې ما له هغه څخه ددغه لوی میناردجوړیدوپه اړه پوښتنه وکړه هغه خپل ټول معلوما ت په دغه جمله کې راخلاصه کړل: (ماته مې مشرچاچا ویلی چې داد انګریزانو په دوران کې یوه مسلمان جوړکړی دی...)

لکشمی په دغه شیبه کې بدله شوې وه، له هغې سره اوس یوبل شان احساس مل شوی و، هو، یوبل شان داسې چې سړی پرې پوهیده ددې دغه دروند احساس له یوه درانه افسوس اوارمانجن دریغ سره ملګری دی، داسې احساس چې زه هم نه پرې پوهیدم... په دې چې هغې په خپل هغه احساس باندې خپله خوله پټه نیولې وه...

له ماسره دمنار په شمالی لور روانه شوه،هلته دډیلي دیوه لوی واکمن التمش قبرو، کله چې ما دالتمش وران شوی قبرته لاسونه پورته کړل، دې هم دواړه لاسونه لکه زما په شان پورته ونیول، ما خپله دعا وویله، خوددې لاسونه لاهم داسې په هواکې پاتې وو، راته موسکۍ سوه، اوهیله یې راڅخه وکړه، کوم څه چې ما په دعاکې وویل هغه دې ته هم ووایم: زماله پاره دهغې دغه شیبه په ځانګړې توګه خورا مهمه وه، هغه شیبه، هغه انځور: ښکلې دنګه ونه، ژړغونې تورې سترګې، اوچته پزه، ښکلی غاښ، هماغه شان لکه چې دپښتونوميالی شاعرحمید ماشوخیل کله چیرې له چا سره لیدلی وو، اودا اوس یې دالله دربارته دواړه لاس نیولي دریدل، ما ته دغه انځور یوبل شان انځور راکړ، هیڅ مې ورته ونه ویل، یوازې مې ورته کتل چې دې بیا راته وویل:

زریوڅه راته ووایه، لاسونه مې ښوری، سترې شومه...

مابیاهم له یوڅه کتو وروسته ورته وویل چې له پاک خدایه دډیلي دغه سترټولواکمن ته دښښې غوښته وکړه اووایه چې ددغه لوی پاچا ځای دې جنت وی... هغې په خپله نازکه ویناکې دهغه لوی پاچا لپاره همدغه دعا وکړه...

ـ ای لویه اوښتونکیه څښتنه....

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

څوشیبې یې دهغه ستړواکمن قبرته په ځیرځیروکتل، هغه دزما نې دیوه لوی واکمن مزار و، خوهلته اوس کراره کراري وه، هلته اوس له موږ دواړو پرته نورڅوک نه وو، اوهلته نن هیچا هم چا ته نه ویل چې دلته اجازه نشته... دلته مه ګرځی... چې دادهندوستان دسترتولواکمن قبردی...اودلته دهغه لوی واکمن په دربارکې اوس له مجنونوملنګانو پرته دبل چا ټییکه نه وه، اوهغه اوس دلته له ځان سره نه زور درلود اونه هم زر... لکشمی ته ددغه لوی پاچا په باب دخپلې انی هغه خبره وریاده شوه چې دې ته یې کړې وه:
(داهغه لوی واکمن دی چې دده په زمانه کې به دډیلی ښارته پرته له اجازې په هواهم څوک نه شول نه رانوتلای...
) خواوس دومره یوازې دی چې زاړه قبرته یې زموږ ژړا راځی اوموږ یوازني څوک یو چې دعا ورته کوو...
زما هم زړه اوس دغې سړې فضاته راتنګ شوی و، ځکه مې لکشمی ته وویل:
ـ ما مې له موره داخبره اوریدلې وه چې په دنیاکې له یوه خدایه پرته نورڅوک لوی نشته، لویی یوازې له هغه سره وړده، دانورې لویی دڅوورځودي، وګوره دادنړې دوخت لوی پاچا و، خو نن یی هغه خواخوږي،لویي او هغه پرتم چیرې دی چې دغه نړیدلې ګومبزه یې ورجوړه کړي... ټول کال دهند برساتونه ورباندې اوری، له یوه خدایه پرته یې نورڅوک نه غږ اوری اونه یی هم څه پروا لري... هرانسان باید هروخت له ځان سره په دې باوری وي چې یوه ورځ داسې ورباندې راتلونکې ده چې یوڅوک ورته ویلای شي:
یووخت پاچا وم اوس ملنګ ددنیاشومه...
موږ دواړه دهغه مزار له څنګه راپه دې خوا شو، روان وو، چې په زړه کې یی یوه بله ورتیره شوه او له مایی پرته له مقدمې پوښتنه وکړه چې:
ـ دولته... راته ویلای شې چې کله سړی مړشی سوځیدل یی ښه دی که ښخول؟
ددې دغې پوښتنې یوپه یو له اوریدنګ سره سم حیران کړم،نه پوهیدم چې څه ورته ووایم،په دې چې دانوپه خپله څه ساده پوښتنه نه وه اونه هم ده خو زرخدای راجوړوله اوترخوله مې ورته راووتل:
ـ تاسې ته سوځیدل اوموږ ته ښخیدل ښه دي... تاسې ته دامنظوردی اوموږ ته هغه...
ما نورڅه دې ته نه شوای ویلای، په دې چې زه تردې زیات په دغه اړه نه ږغیدای شوم اونه مې نورڅه ذهن ته راتلل، خودې بیاهم له ماهیله لرله چې زه باید یوڅه ورته ووایم، دې غوښتل زماله خولې دا واورې چې داغوره دی اویاهغه... خوماهمداورته ویل چې ستاسې یې هغه اوزموږ یې دغه...
خو ددې زړه لاهم له ما څه غوښتل، هغه چې دم ګړې له ماسره نه وو، زه په همدغه سوچ کې وم، چې ددې له خولې په موسکا موسکا کې راووتل:
ـ نه سول ښه وي...
په دې خاطر چې ددې دلیل مې اوریدلی وي، غوږ مې ورته ونیو، خو داسې څه چې زماترهغه دې ښه وي له دې وانه وریدل، هغې همداویل چې کله انسان له ژوند سره خدای پامانی وکړي هغه له (اپروالا) سره یوځای کیږي، چې وروستی سرمنزل هماغه دی...
یوڅه نورې هم یې راته وویلې، خو زما له پاره بیاهم ډیرڅه نوي په کې نه وو، راته موسکی شوه اوپوښتنه یې رانه وکړه چې ته ولې په دغه برخه کې څه نه راته وایې، تا خوتل زما یوه خبره هم بې له ځوابه نه ده پریښې، اوس څنګه چوپ شوې، زه پوهیږم چې ته له سوځیدو څخه ډاریږې، وګوره زموږ هندوان څومره میړني، څومره زغمونکي دي چې اورتروروستې لمبې پورې هم په خپلوهډوباندې اخلي اوتروروستی لمبې پورې یې له مینی سره یوځای زغمي...
پرې یې نه ښودم، څومره مې چې ځان یوې اوبلې خواته ناګارکړ، ونه شوه، هغې په دغه اړه له ما هم یوڅه ویل غوښتل ځکه مې زړه نازړه ترخوله ورته ووتل:
ـ زما لپاره نه سوځیدل مهم دي، اونه هم ښخول، کاشکی دایوهم نه وای، دادواړه ښه نه دي، دواړه هغه څه دي چې انسان له خورا ناکامی هغو ته ځان سپاري،که رښتیا مې پوښتې زما دادواړه له همدې امله نه خوښیږي او دواړو ته په ښه سترګه نه ګورم... هو، زما نه داخوښیږی اونه هم هغه...
دواړه انسان اوژوند دابد له پاره د ورکې اوپای پرسرمنزل باندې سپاري، داسې چې بیایی کله هم پردغه خوا نه راپریږدی او نه یې په زړونو کې دومره رحم شته چې دیوه درنګ له پاره اجازه ورکړي چې هسې یوځل خپلې سترګې شاته ور واړوي... دوې زموږ دزمانې تراتوم لرونکوواکمنانانوهم ظالم اوبې رحمه دي...
په دوې کې ښه نشته،دواړه بد دي دواړه، که ستاسې دی اوکه زموږ... دوی دواړو ته دنیمې لارې ناځوان ملګري ویلای شو ځکه چې دوی له موږ سره زموږ دخوشالی په پای کې ډیره سخته ناځوانی کوي... زه خو له دغو دواړو سره مینه نه لرم... ستایې خوښه...
په فکرکې راته ډوبه وه...نه پوهیږم چې په زړه کې به یې څه ورتیریدل، مخکې تردې چې له ملګرو سره یوځای شو اوچالان موټرته ورپورته شوو زما داخبره یې ومنله اوراته ویې ویل:
ـ ته رښتیا وایې، څوک اوڅه شی چې له اذله مخکې ژوند په ورکه اونابودی سپاری، هغوی تل بد وي، هغوی ښه نه لري اونه په ښویادیږي ...

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

زما اولکشمی ناسته پاسته ورو ورو یوه پرله پسې سلسله شوه، یوه غمیزه شوه، موږ دکالج په شاوخواکې له یوه بل سره لیده کاته درلودل.له هغې سره زما ناسته پاسته هم د ځان ساتې پرپوله باندې روانه وه، په دې چې که رښتیا ووایم، ددې نوروتودو خبرو خو زه چندانی زمری نه وم، هغه هم په دغه حال اوله داسې چا سره چې ژوند یې لکه آینه په تودو اوسړو دواړو کې راته خولې خولې کیده. خودهغې دغه حالت هم نه شوای کولای چې زما داحساس لیونتیا راوپاروي، ځکه مې دځان له پاره امن اوخوندیتوب په دوراندیشی کې لیده. ما دهغې داحساس لمبې نه احساسولې، په دې چې تراوسه پورې دهغې دژوند سکې ماته یوازې خپله یوه خوا راښوده. دهغې په کړو وړوکې، دهغې په ښکلاکې شهوانی اوشیطانی تلوسې زما فکراو احساس نه بدرګه کاوه، ان چې دهغې په تودو تودو تلوسو کې زما احساس سړیده خولاتودیده نه...

په هندوستان کې هم لکه دلویدیز غوندې دجمعی ورځ رخصتی نه وې، ښوونځی اوپوهنتونونه خپل کارلکه دنورو ورځوپه شان په عادی توګه ترسره کوې، همداسې دمنې دجمعی یوه ورځ وه، سخت شمال لګیده چې موږ دواړه دیوه کتابتون په زړه ورننوتو، په لومړې پوړ کې مو څه دویلو له پاره ونه موندل، همداوه چې مخامخ پنځم که شپږم منزل په بریښنایی زینه کې ورپورته شو، په بریښنایی زینه کې مخامخ لویه هنداره وه، موږ دواړه هغې ته مخامخ ودریدو، خو داسې ښکاریده چې هغې هنداري هم زماشډلې اوزیړې ځوانۍ ته دلکشمی د پی مخې اوښایسته ځوانې په پرتله هرکلی نه وایه... دزینې داشارې تنې دپنځو پرتوري باندې ودریده... موږ ترې راووتو، مخامخ دلوستنې دالان ته ورغلو اوهلته پریوه میزباندې یوه اوبل ته مخامخ آرام کیناستو...

شمال یې ویښته داسې ګډوډ کړي وو، چې هرچا فکرکاوه، همدا اوس ځوشیبومخکې دچا دمینې لاس دهغې د زلفوله تاو راتاوځخه را وتلې دي، ډیلی په کال کې یوموسم همداسې لري چې په جنګیوباندې سړی ګمانی کوي اوډول ډول پوښتنې دسړي ذهن ته ورولي... خو ښه والی په دې کې دی، چې دلته ځوک ځوک نه پوښتي، دلته لکه زموږ په ملک کې ځوک په چا پسې پلته اوځراغ نه وي، دلته ژوند په رښتیاهم لکه جمنا غوندې ټول عمر په پټه خوله روان دی، اوهرڅه یې یوازې په زړه تیریږي، دلته ژوند له چغوسره ملګری نه دی، بلکی دلته ژوند له خوند اودرد سره درازونو سندرې وایی اوځان داورپه لمبوکې دمرګ تردمه ځایه رسوي، هلته له سندرو لویږي... خوانګازې یی زربیا نه آرامیږي...

لکشمي ته په داسې حال کې چې په خپلونازکو ګوتویی دمجلې پاڼې اړولې رااړولې وریاده شوه:

ـ هو، رښتیادانی کره مې له مورسره تللې وم، هغې راته وویل چې دولت خان ته مې سلام وایه...

ماورته وخندل،په زړه کې راتیره شوه، نه لیدلې، نه کتلې، سلامونه تللی رغلي...

ـ ډیره مننه، دهغې یې له سلام سره څه دي، ولې یې نمستی نه ویل؟

ـ تاسې سلام واياست، موږ نمستې، هماغه یې وایه...

ـ مننه، زما سلام نمستی دواړه ورته وایه... یوه ورځ به یې لیدو ته ورځم... اوځان به ورښیم...

ـ هو،هغې هم وویل چې یوه ورځ یې راوله...

په لکشمي هغه په رښتیاهم ډیره ګرانه وه ددې په وینا هغه ددې هرڅه وه له هغې سره به تل کیناسته اوپاڅیده، ځکه هغې به تل ویل چې دا له هغې څخه تل دپخوا په اړه پوښتنې کوي اوهغه یې هم ورته وایی... یوه له هغوتیرویې په دغه ورځ ماته هم وکړه:

ـ زه هغه تل ګړوم، دپخوانو زمانو پوښتنې ترې کوم، دپخوانو په خاطر له هغې سره مینه لرم، داچې پرما تیریادونه ښه لګیږي دهغې لیدو ته ورځم اوپه شپوشپویې اوږدو اوږدو خبروته غوږ نیسم اویایې ترې لیکم...

زما له پاره هم ددې داخبردپاملرنې وړوه ځکه مې پوښتنه ترې وکړه:

ـ په لیک لوست پوهیږې؟

زما دغې پوښتنې دهغې حیرانتیا راوپاروله ځکه یې په جدي توګه ځواب راکړ:

ـ هو، هغې ډیرڅه ویلې، هغې کمبریج هم پاس کړی، ډیرڅه یې لیکلي دي اوهغه په ډیرو خبرو باندې تردیرخلکو ښه پوهیږي...

ددې دغې خبرې زما غوږونه راوکړنګول، په دې چې تردغې شیبې پورې ما فکرکاوه چې دهغې انې به هم لکه زما دانې غوندې په پټوسترګو دپخوانو کیسې په تورو شپوکې کوي... خو اوس دهغې په اړه زما نظرګردسره بدل شوی و. داچې لکشمي به په هره اوونۍ کې هغې ته ورتله له هغې به یې یوه نوې خبره زموږ په باره کې اویاهم زما په باره کې راوړه، ځکه مې نن هم دنوې خبرې یاددې اوونې دخبرې پوښتنه ترې وکړه:

ـ په دغه اوونۍ کې یې هم څه نوې خبره درته وکړه؟

هغې وویل:

ـ له هغې څخه زما پوښتنې اوس تل ستاسې په باب وې، له هغې سره تراوسه زما ددولت خان کیسه پای ته نه ده رسیدلې، دهغې دولت خوښیږی، دهغه په اړه کیسې کوي، په دې چې ددې انا وایی هغه ددې دانا هم خوښیده، زما دانۍ انا هرڅه دهغه په باب اوریدلې وو، خو ددې هغه ټولې اوریدنې دکتابوخبرې دي... هو، دهغې ددولت کیسې

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

خوښیږی، له هغو سره یې سروکاردی، خو زما له دولت خان سره ناسته پاسته ده، هغه ددولت خان کیسې ماته وایی اوزه هغه بیا خپل دولت خان ته وایم... مانا داچې له دولت خانه تردولت خان پورې...
ما ته یې پوښتنه راپیداکړه چې پوښتنه مې ترې وکړه:
ـ ستا دولت خان؟
دې زر راته وویل:
ـ خبرې ته کونج مه ورکوه، زما دوست دولت خان...
هغې ویل چې دولت خان لوی اوبریمن جنرال و، خو دریغه چې یوه خورا لویه غلطی ترې وشوه...
ـ هغه څه وه؟
ـ هغه داچې که ده خپله په بابرپسې کابل ته استازي نه وای استولي اودهغه پرځای یې ابراهیم لودي خپل تیروتنو ته ځیرکړی وای، نوبیا به هندوستان دپردیومنګولو ته نه لویده، دولت هغه له کابله هند ته راروان کړ،غوښتل یی چې پرخپل لاس یې ددیلي پرتخت کینوي، داچې دې په لاره کې ناروغه شو، اویاهم ناروغه کړشو، تردیلی پورې راونه رسید، بابرچې دده په پله ډیلی ته راوخوځید هغه دده له برکته ددیلي واکمن شو...
لکشمی لا داغم لړلي کیسه کوله، لایې پای ته نه وه رسولې، زما زړه یې راتنګ کړ، په دې چې دادول خبرې زما لپاره چې له دغو کړو وړو وروسته هندوستان ته راغلی وم یوڅه دردونکې په دې وې چې که څه هم هغه زما له راتګه خورا پخوا تیرې وې، خو زما لپاره داسې وې لکه چې همداڅه موده پخوا په دغه مځکه باندې تیرې شوې وې ځکه مې دخبرولړې ورغوڅه کړه:
ـ جالبه او دردونکې....
زه همداسې دڅو شیبوله پاره دفکرځولې شوم، لکشمي لکه چې زما په دغه اکرباندې پوه شوه، لاس یې دمیزپرسر زما لورته راوغزاوه، داسې چې غوښتل یې څه راته ووایي، لایې موسکا په څیره اوشونډو کې غوټې غوټې کیده، چې ترخوله یې راووتل:
ـ فکرکوم ډیرخپه شوې، خپه کیږه مه، له دغې کیسې په سوونوکلونوتیردې، دا اوس دتیرواو نژدې له یاده وتلو یارانو یوه یارانه وه، هو، یارانه...چې هغه مهال تیره شوې هغه ستاخبره په هماغه مهال په کې دمینې بنګړې مات شوې دې...
ما په مینه مینه ورته وکتل،دې هم داسې راته کتل چې په خپلو تورسترګو کتوکې یې له مانه زما مینه ناک کاته په موسکا موسکا سره ولوټل، اوس یې زما پرځای هم خپلولاسوته کتل، چې ماځواب ورکړ:
ـ چې خپه شم څه به وکړم... خوستا انابايد زر وګورم... هغې نورهم څه نوي درته وویل؟
ـ ښښنه غواړم. ما غوښتل چې هغه بله خبره هم درته وکړم، خو ته دومره زر ځوابې شې چې له ماڅخه اصلي خبره په بله لاړه شې...
ـ مامې لاس دهغې پر لاس کیښود اوورته ومې ویل:
ـ ډیره ښښنه غواړم، ما فکروکړ چې ستاخبره پای ته ورسیده...
هغه بیاراته په خندا شوه:
ـ زه پوه شوم چې پرتا باندې د دولت خان دتاریخی تیروتنې خبره ښه ونه لګیده، خوزما دانا دابله ترهغې هم درنه وه لکه چې ماته یې کوله:
ـ پټانان دتاریخ په اوږدوکې داسې قام و او دی چې لویی واکمنې ړنګولای شې، دوې ډیرملکونه اوډیرې واکمنې له نورو نیولې، خو تردیرویې ساتلې نه دې، ځکه چې دوی لکه څنګه چې زر اتفاق کوي، همداسې زر بی اتفاقه کیږي هم، هغې وویل چې کله دوې خپلې دغې بدمرغی ته دحل لاره پیداکړي، تردوې به هوښیار اومهذب ولس په نړې کې بل نه وي...
رښتیا رښتیا، دروغ، دروغ نورنو ما دپورتنی خبرې په وړاندې ددلیل په نامه څه له ځان سره نه درلودل، دې چې څومره دغه رښتینې فلسفه ما ته غږوله زه یې په فکرکې ډوبلوم، یوازې دهغې تورو سترګو ته مې کتل، خولې مې نورکار نه کاوه ښایی که زما پرځای بل څوک هم وای،همدغه اکربه یې مل وای اوهمداسې حالت به خامخا وردغاړې کیده... دهغې نازکو شونډو ته مې په ځیرځیریوازې کتل،اوپه فکرکې راتیره شوه نه چې په دغو درنو خبرو دهغې ژبه اوشونډې نه وې زخمې شوې... دهغې دنګې غاړې ته مې وکتل چې نورې هم ډادول درنې اوزیږې خبرې په کې شته که پای ته ورسیدې....
هغه زما پر دغه حالت باندې پوه شوه، چې زه رښتیاهم ددې خبرو یوڅه سوچې غوندې کړم... له ځایه اوچته پورته شوه، داوږده دهلیز له هغه سره یې په څو شیپوکې دشدوچای دوې تودې پیالی په لاس کې رانیولې وې، یوه یې زما مخې ته کیښوده اوبله یې خپلې...
ـ وڅښه هوا سړه ده، تود تود یې وڅښه...
ـ مننه، هو داچای به زما سړه اروا یوڅه راتوده کړي...
ـ ستا سړه اروا؟
په همدغه خبره یې دزړه له کومې هیله راڅخه وکړه چې نورنو ددې خبرو ښه په بله خوا کړي، خپل لاس یې زما پرلاس باندې کیښود، دهغې لاس تود و، داسې چې کله یې زما پرلاس باندې کیښود، ما ته یې هم تودوالي خوند راکړ... لکه چې داهم زما پردغه احساس باندې پوه شوه، زما لاس یې په خپل لاس کې کلک ونیو، راته ویې کتل

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

وشرميده... پرتورو سترګويې د ختلو بنو دروند والی ما له ورايه ليده، داسې چې په خورا سختۍ سره يې پورته اوکښته کولې... ځکه يې دخپل زړه په ټوله تودوخه کې راته وويل:
ـ تا کله دبرسات په شپوکې دجمنااويادافغانستان دکوم سيند په آرامه غيږکې دسپوږمۍ ننداره کړې؟
ـ نه، ما يوازې داوړې په زړه کې دهغو دزړونو فرياد اوريدلی دې...
ـ هو، جمنا زما په همدغه آرام خوتاوده احساس باندې خوښيږې... آه، زما... آه...
لايې هم زما سوړ لاس په خپل تاوده نازک لاس کې تود تود کيده چې هيله يې راڅخه وکړه:
ـ داسې يوه ښکلې لنډۍ دې په ياد ده چې دم ګړې زما په زړه باندې راسيورې شې اوزما... يوه ښکلې لنډۍ چې ښکلا يې په ژباړه کې زخمې زخمې نه کړې...
ځوشيږې مې په داسې يوه لنډۍ پسې خپل ذهن ځراغ کړ، چې وکولای شې دهغې زړګې تسل کړې، يوه راغله، خو ښه مې نه شوه، دويمه راغله هغه مې هم خوښه نه شوه دريمه خدای برابروله، برابره شوه اومخامخ مې دې ته ترخوله ور ووته:

اورچې بليږې اخر مړ شې
زړه چې مين شې هميشه لمبې وهينه...

لکه چې هغې سمه وا نه وريده زريې ترخوله راووتل:

ـ څه شې، څه شې، يوځل بيا يوځل بيا...

اورچې بليږې اخر مړ شې
زړه چې مين شې هميشه لمبې وهينه...

لمرلويدلی و، چې هغې بيا په خپله کتابچه کې دغه لنډۍ هم وکښله، داځل دغې لنډۍ پرهغې باندې درنه اغيزه کړې وه، داسې چې ځومادې ته هغه ويله اوپای ته مې رسوله دتورو زلفو سيورې يې په کتوکتوکې زما پرخوا راپريوت، په مينه مينه يې خپل مخ زما پرمخ باندې راولګاوه، سريې راپورته کړ، په ځيرځيريې راته وکتل، سترګې يې سره وغړولې، څو مره يې چې کولای شول، دومره يې دخپلومينه ناکو کتوپه غيږه کې ونيوم، داسې چې ما ته يې زما دمشرې خور مينه ناک کتل رايادکړل، هو، دهغې چې کله به يې په شوخۍ باندې ووهلم، زما به نورڅه له وسه نه کيدل په زوره زوره به مې ژړل، هغې به چې زما اوښکې وليدې، زر به راغله اوپه غيږ کې به يې ونيوم، په يوه اوبله خوابه يې ښکل کړم، زارۍ به يې راته وکړې چې نوردې نه وهم مور اوپلار ته ونه وايې ... ، زما به هم زړه تسل شو، اوځان به مې آرام ونيو، لکشمي هم اوس ماته په همداسې يوه حالت کې بريښيده، زه اوس هم نه پوهيدم چې ددې زه خوښ شوی وم که دغه خوږه لنډۍ اوکه دواړه، لنډۍ يې څو ځلې نوره هم په خپلوشونډو باندې يوې اوبلې خواته سره و زغلوله، ما ته يې کتل اوله ځآن سره ګډه وه:
اور چې بليږې.... اخر... مړ شې... اور... چې... به ليږې...آخر...
لايې دويمه مسره نه وه ورپورې پتليز کړې چې سترګې يې له اوښکو راډکې شوې، غبرګې منګولې يې خپلو غبرګو سترګو ته ونيوې، داچې ولې اودځه لپاره، داهغه څه وو چې ددې دزړه په تل کې وو، هغه يې ماته هم نه ويل،او کله کله به يې په هغوباندې لا ځورولم هم... نن هم زه نه پوهيدم، چې پردې دغې ټيکۍ اغيزوکړ اوکه به نورڅه وو،هو، پرې پوه نه شوم،ځکه چې لکشمی کله کله داشان درنه خو نا سپرلې ژړاما ته په درنو درنو کتوکې کوله...
ترسکنې ماښام هم خبره تيره وه، هغې نن له ما هيله وکړه چې ترکوره يې بايد بدرګه کړم، ورسره ومې منله، ددې کورته چې کومه لاره ورغلې وه، هغه هم پرګنوکوڅو اومالتو باندې تيره وه، په هرټکی کې به يې يوه يوه نوې خبره راته کوله، دلته هم مسلمان اوسی، انا مې وايی دلته هم پټانان اوسيدل، دلته لږ هغې خوا ته د...صوفی... زيارت دی....
لا دغه لړۍ پای ته نه وه رسيدلې چې موږ ددوې کورته څيرمه ورسيدو، دلويې بنګلې مخامخ يې دسړک په سريوه لويه غريبه کورنې په چوپړې کې اوسيده، اوټول عمر يې دهمدغه سړک پرسرتيرشوی و، دکورميرمنې دخپلې چوپړۍ مخ ته اوربل کړی و اوله خپلو پچيانوسره خوشاله ورته ناسته وه، اوربليده اوکراري کراري لمبې يې کولې، موږ لا دلکشمی دوې کورته نه وو رسيدلی چې د اورلمبې يې ورو ورو تتيدې، لکشمی هغو ته وکتل، اودهغو له کتو سره سمه يې لنډۍ په شونډو راغله، دا له موټره کښته شوه، دکورموټروان يې په دروازه کې دريدلې و، چې ما بيرته خپل استوګنځی ته راورسوي، دې له ما سره خدای پامانۍ وکړ، بيايې په يوه اوبله خوا دزړه له کومې مچې کړم، کله چې زه موټر ته وختم اوترهغومو چې دا له سترګو الونيا کيده، هغه ولاړه وه او لايې هم دخپل زړه درد ته دهمدغې لنډۍ ببوزې په سوچ سوچ کې واهه چې:
آورچې بليږې اخر مړ شې...
آورچې بليږې... آخرمړشې...
زړه چې مين شې هميشه لمبې وهينه ...

پاتې لرې

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولئ